Joi, 6 februarie 2014

P7_TA(2014)0105

Eliminarea mutilării genitale la femei

Rezoluția Parlamentului European din 6 februarie 2014 referitoare la comunicarea Comisiei intitulată „Eliminarea mutilării genitale a femeilor” (2014/2511(RSP))

(2017/C 093/24)

Parlamentul European,

— având în vedere Comunicarea Comisiei privind „Eliminarea mutilării genitale a femeilor” (COM(2013)0833),

— având în vedere raportul Institutului European pentru Egalitatea de Gen, intitulat „Mutilarea genitală a femeilor în Uniunea Europeană și Croația”,

— având în vedere Rezoluția 67/146 a Adunării Generale a ONU privind intensificarea eforturilor la nivel mondial pentru eliminarea mutilărilor genitale a femeilor,

— având în vedere Rezoluția sa anterioară din 14 iunie 2012 referitoare încetarea mutilării genitale feminine ([1]),

— având în vedere Rezoluția sa din 5 aprilie 2011 referitoare la prioritățile și structura unui nou cadru al politicii UE de combatere a violenței împotriva femeilor ([2]),

— având în vedere Rezoluția sa din 24 martie 2009 referitoare la lupta împotriva mutilărilor genitale feminine practicate în UE ([3]),

— având în vedere Rezoluția legislativă a Parlamentului European din 16 ianuarie 2008 referitoare la strategia UE privind drepturile copilului ([4]),

— având în vedere Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI ([5]),

— având în vedere Strategia Comisiei pentru egalitatea între femei și bărbați 2010-2015, prezentată la 21 septembrie 2010,

— având în vedere „Programul de la Stockholm – o Europă deschisă și sigură în serviciul cetățenilor și pentru protecția acestora” ([6]);

— având în vedere Convenția Consiliului Europei din 12 aprilie 2011 privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice (Convenția de la Istanbul),

— având în vedere articolele 6 și 7 din tratatul UE privind respectarea drepturilor omului (principii generale) și articolele 12 și 13 din Tratatul CE (nediscriminare),

— având în vedere Recomandarea generală nr 14 din 1990 a Comitetului ONU dedicat eliminarea discriminării împotriva femeilor, referitoare la circumcizia femeilor,

— având în vedere articolul 115 alineatul (5) și articolul 110 alineatul (2) din Regulamentul său de procedură,

([1]) JO C 332 E, 15.11.2013, p. 87.
([2]) JO C 296 E, 2.10.2012, p. 26.
([3]) JO C 117 E, 6.5.2010, p. 52.
([4]) JO C 41 E, 19.2.2009, p. 24.
([5]) JO L 315, 14.11.2012, p. 57.
([6]) JO C 115, 4.5.2010, p. 1.

A. întrucât violența împotriva femeilor este definită de către Parlamentul European în Rezoluția sa din 5 aprilie 2011 referitoare la prioritățile și structura unui nou cadru al politicii UE de combatere a violenței împotriva femeilor, drept „orice act de violență îndreptat împotriva femeilor și care provoacă sau poate provoca femeilor un prejudiciu sau suferințe fizice, sexuale sau psihologice, inclusiv amenințarea cu astfel de acte, constrângerea sau privarea arbitrară de libertate, indiferent dacă acestea au loc în viața publică sau în viața privată" ([1]);

B. întrucât mutilarea genitală a femeilor (MGF) este o formă de violență împotriva femeilor și fetelor, care constituie o încălcare a drepturilor lor fundamentale și este în încălcare a principiilor prevăzute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și întrucât este absolut necesar ca combaterea MGF să fie inclusă într-o abordare generală și coerentă vizând combaterea violenței împotriva femeilor;

C. întrucât MGF a fost definită de către Organizația Mondială a Sănătății (OMS) în 2008, ca toate procedurile care implică îndepărtarea parțială sau totală a organelor genitale feminine externe pentru motive nemedicale, inclusiv circumcizia sunna sau clitoridectomia (îndepărtarea parțială sau totală a clitorisului, împreună cu prepuțul), excizie (îndepărtarea parțială sau totală a clitorisului și a labiilor externe) și practica cea mai extremă de MGF, infibularea (îngustarea deschiderii vaginale, prin crearea unui sigiliu);

D. întrucât, conform OMS, aproximativ 140 de milioane de copii, fete și femei, ar fi fost supuși acestei forme crude de violență de gen la nivel global; întrucât, potrivit OMS, cele mai multe cazuri de MGF au fost practicate în copilărie fetelor cu vârsta între 0 și 15 ani; întrucât această practică crudă a fost raportată în 28 de țări africane, în Yemen, nordul Irakului și în Indonezia;

E. întrucât MGF este o practică brutală, care se petrece nu doar în țări terțe, dar, de asemenea, afectează femeile și fetele care trăiesc în UE, care au fost supuse MGF, fie pe teritoriul UE, fie în țările lor de origine înainte de a se muta sau când au călătorit în afara UE ([2]); întrucât, conform UNHCR, aproximativ 20 000 de femei și fete din țările în care se practică MGF solicită azil în UE în fiecare an, dintre care 9 000 ar putea fi deja mutilate ([3]) iar numărul de femei care au fost supuse MGF sau sunt supuse acestui risc în Europa se estimează că ar fi până la 500 000 ([4]), în timp ce urmărirea penală a infracțiunii e încă rară;

F. întrucât MGF este efectuată frecvent la domiciliu în condiții precare, neigienice și de multe ori fără anestezie sau cunoștințe medicale și are multiple consecințe foarte grave și, adesea ireparabile sau fatale pentru sănătatea fizică dar și psihologică a femeilor și fetelor și este dăunătoare pentru sănătatea lor sexuală și reproductivă;

G. întrucât MGF este în mod evident contrară egalității între femei și bărbați – valoare fondatoare a UE – și păstrează valorile tradiționale conform cărora femeile sunt văzute ca obiecte și proprietăți ale bărbaților; întrucât valorile culturale și tradiționale nu ar trebui în niciun caz să fie folosite ca scuză pentru a practica MGF pe copii, fete tinere și femei;

H. întrucât protecția drepturilor copilului este fixată în legislația statelor membre, în cea europeană și internațională, precum și în numeroase acorduri internaționale și întrucât nicio formă de violența împotriva femeilor, în general, inclusiv împotriva fetelor tinere, nu poate fi justificată prin respectarea tradițiilor culturale sau a diferitelor tipuri de ceremonii de inițiere;

I. întrucât prevenirea MGF este o obligație internațională în materie de drepturile omului pentru fiecare stat membru, în conformitate cu Recomandarea generală nr 14 a Comitetului ONU pentru eliminarea tuturor formelor de discriminare împotriva femeilor, referitoare la circumcizia femeilor și cu Directiva 2012/29/UE de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității, care recunoaște MGF ca o formă de violență pe criterii de gen, în legătură cu care, printre alte aspecte, ar trebui să fie stabilite standarde minime de protecție,

---

([1]) Articolul 1 din Declarația privind eliminarea violenței împotriva femeilor din 20 decembrie 1993 (A/RES/48/104); punctul 113 din Programul de acțiune de la Beijing, din 1995, al Organizației Națiunilor Unite.

([2]) EIGE, „Mutilarea genitală feminină în Uniunea Europeană și în Croația" (Female genital mutilation in the European Union and Croatia).

([3]) UNHCR's Contribution to the European Commission's consultation on female genital mutilation in the EU, 2013.

([4]) Waris, D. and Milborn, C., Desert Children, Virago, UK, 2005.

Joi, 6 februarie 2014

1. salută comunicarea Comisiei intitulată „Eliminarea mutilării genitale a femeilor”, în care se Comisia se angajează să utilizeze fondurile UE pentru a preveni MGF și a îmbunătăți asistența acordată victimelor, inclusiv protecția femeilor supuse acestui risc, în conformitate cu normele UE în materie de azil și, împreună cu Serviciul European pentru Acțiune Externă (SEAE), să consolideze dialogul internațional și încurajarea cercetării cu scopul de a identifica în mod clar femeile și fetelor suspuse acestui risc;

2. salută angajamentul Comisiei de a facilita schimbul de experiență și de bune practici pe probleme de MGF între statele membre, ONG-uri și experți și subliniază necesitatea de a continua implicarea strânsă a societății civile, inclusiv din țările terțe, nu numai în campaniile de conștientizare, dar, de asemenea, în dezvoltarea de materiale educaționale și de instruire;

3. subliniază faptul că instituțiile internaționale, europene și ale statelor membre joacă un rol vital în prevenirea MGF, în protecția femeilor și fetelor, precum și în identificarea victimelor și în luarea de măsuri pentru interzicerea violenței de gen, inclusiv a MGF, și salută angajamentul UE de a continua să ia măsuri pentru a promova abandonarea MGF în țările în care este practicată;

4. reiterează apelul făcut Comisiei de a prezenta, fără întârziere, o propunere pentru un act legislativ al UE, care să instituie măsuri de prevenire împotriva tuturor formelor de violență împotriva femeilor (inclusiv MGF) și, după cum este indicat în Programul de la Stockholm, o strategie globală a UE cu privire la această problemă, inclusiv alte planuri structurate de acțiuni comune pentru a pune capăt MGF în UE;

5. subliniază necesitatea ca Comisia și SEAE să adopte o poziție fermă față de țările terțe care nu condamnă MGF;

6. invită Comisia să adopte o abordare armonizată pentru colectarea datelor cu privire la MGF și solicită Institutului European pentru Egalitatea de Gen să implice demografi și statisticieni în dezvoltarea unei metodologii comune, care să elaboreze indicații în conformitate cu comunicarea Comisiei, pentru a garanta posibilitatea de comparație între statele membre în mod individual;

7. își reiterează apelul adresat statelor membre de a utiliza mecanismele existente, în special Directiva 2012/29/EU, inclusiv instruirea celor care lucrează în domeniu vizând protecția femeilor și a fetelor, și de a urmări și pedepsi orice rezident care a comis infracțiunea de MGF, chiar dacă infracțiunea a fost comisă în afara granițelor statului membru în cauză; solicită, prin urmare, ca principiul extrateritorialității să fie inclus în prevederile de drept penal ale tuturor statelor membre, astfel încât infracțiunea să poată fi pedepsită în aceeași măsură în toate cele 28 de state membre;

8. invită UE și statele membre care nu au ratificat încă Convenția de la Istanbul a Consiliului Europei cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor, să facă acest lucru fără întârziere, astfel încât angajamentul UE respectă standardele internaționale ce promovează o abordare holistă și integrată a violenței împotriva femeilor și a MGF;

9. solicită Comisiei să desemneze anul 2016 drept Anul european de stopare a violențelor împotriva femeilor;

10. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei, Consiliului Europei, Secretarului General al ONU, precum și guvernelor și parlamentelor statelor membre.